

tárgya maga a város és annak lakói. Arról szeretne beszélni ez a könyv, hogy miképpen éltek és élnek itt, a Szamos mentén azok a szerencsések, akik „kolozsvári”-nak mondhatják magukat.

Nem ellenőriztem végig, de a szerkesztők – Balázs Imre József és Darvay Erzsébet – mintha születésük időrendjébe sorolták volna a szerzőket. Ez azért is érdekes, mert a szövegeket olvasva olykor szinte az a benyomása az olvasónak, mintha azok egymás folytatásai lennének. Hasonló motívummal indít az egyik, mint amilyennel zárt az előtte szóló textus – például mindjárt a kötet elején: a Bodor Ádám-interjúba szervesen kapaszkodik Szilágyi Júlia elbeszélése.

Bodor Ádámmal Balla Zsófia beszélgetett, a részlet *A börtön szagából* való, és így zárul: „Ilyesmi, ha belegondolok, aránylag elég kevés emberrel történhetett meg, földkerekség-szinten is, hogy élete egyik mélypontjának színtere merő véletlenségből egybeesik a gyönyörű emlékü gyerekkorával: mert azért én most fogolyként nem azért kerültem egykori kertembe, mert valamikor benne is laktam, hanem elképesztő véletlen, a sors cinikus elrendelése folytán. De ezt akkor rajtam kívül senki nem tudhatta.” (18.) Szilágyi Júlia pedig ekként indít: „Vilma nagymama udvarának neveztem, pedig nem is volt az övé.” (19.)

A középnemzedékből Vida Gábor ábrázolja azt a hangulatot néhány mozzanatban, amelyet tulajdonképpen a könyv bármely lapját felütve érzünk: „Erdély számomra egy vallásos élményhez hasonlít leginkább, minden elmondhatón és leírhatón túli megrendülés, amit akárhogy próbálok szavakba önteni, kisiklik a mondataim hálójából. (...) Mátyás királlyal akkor nem találkoztam, ott volt persze, talán össze is néztünk, biccentettem neki, elképzelttem, hogy milyen, amikor csöndes éjszakákon lovastul száll le a talapzatról, mert akkor még voltak csendes éjszakák is Kolozsváron. Nem tudom, jártunk-e a botanikus kertben akkor, vagy az máskor volt, de tulajdonképpen mindegy, megkaptam az elementáris érintést, igen, ez valóság, vagy ha ez nem, akkor valóság nincsen is.” (Vida Gábor: *Egy dadogás története*, 161–162.)

Jómagam is valahogy így emlékszem a várossal való első találkozásomra: a Feleki-tető felől hajóztunk be szüleimmel, még

gyerekként, 44-45 éve, és a látvány, amely fogadott, örökre rabul ejtett. Talán hasonló érzés ragadhatta magával László Noémit is, aki már a posztmodern korba ívelő városképet rajzol elénk, Tor-da felől jöve, ugyanonnan ránézve a terpeszkező óriásra: „*Sugárkoronás szent nap ül a Feleki-tetőn, onnan nézi a szeméthegyet, a forgalmas utaktól szabdalt betonrengeteget, a templomtornyokat, a Szamos szalagvonalán túli dombokra felhúzott kegyúri lakokat. Kolozsvár télen ködbe burkolózik, s ezt máskor is sűrűn elköveti, mintha a nap elől akarná tarka palástja szégyenfoltjait eldugni valahogy. Telnek-múlnak az évszakok, fagy, hőség, jégeső, árvíz, sáskajárás, járvány képében föltűnik a dicső hős, hogy levegőbe emelje és megfojtsa a felfuvalkodott óriást. Csupa küzdelem ez a földi élet*” (László Noémi: *Gigászi évszakok*, 220.).

Az idősebb és a középnemzedék mellett igazán figyelemreméltók a legfiatalabbak Kolozsvár-vallomásai is (Láng Orsolya, Horváth Benji, Visky Zsolt, André Ferenc): „*Ez is egy otthon, a kapaszkodás, / a jegyellenőrök lelkiismeretével / egy ütemre lendülni, és megtanulni / azt, hogy bárhová indul / a járat, ez a város végül úgyis / elcipel magával, hogy megmaradjatok / egy fénykép-állvány elvakuzott álmaiban.*” (André Ferenc: *Vakondtúrás*, 298.)

Gazdag az a város, amely egy ilyen könyvet mondhat magáénak, mely alcíme szerint egyébként nem más, mint Irodalmi kalauz. Biztosan az is, de egyáltalán nem túlzás azt mondani, hogy a *Kolozsvárossal* egyfajta tűnődő lélekkalauzt is kezébe kap a kedves Olvasó.

Az antológiában szereplő szerzők névsora: André Ferenc, Balla Zsófia, Bodor Ádám, Cselényi Béla, Cserna-Szabó András, Demény Péter, Egyed Emese, Gerlóczy Márton, Horváth Benji, Karácsnyi Zsolt, Király László, Kovács András Ferenc, Láng Orsolya, Láng Zsolt, László Noémi, Magyar Tivadar, Selyem Zsuzsa, Szabó Róbert Csaba, Szabó T. Anna, Szálinger Balázs, Szilágyi István, Szilágyi Júlia, Szócs Géza, Szócs Petra, Térey János, Tompa Andrea, Vida Gábor, Visky András, Visky Zsolt, Zágoni Balázs.